

Een zomer vol herinneringen

Liz Fenwick bij Boekerij:

Sterren boven Cornwall
Een affaire in Cornwall
Een vreemdeling in Cornwall
Onder de hemel van Cornwall
Het huis op de kliffen
Het pad naar de zee
Een zomer vol herinneringen

Liz Fenwick

*Een zomer vol
herinneringen*

Lucy wil niets liever dan het verleden vergeten, terwijl haar tante juist alles doet om haar herinneringen vast te houden

ISBN 978-90-225-8674-7

ISBN 978-94-023-1295-9 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *One Cornish Summer*

Vertaling: Harmien Robroch

Vertaling gedichten John Donne: Marike Groot

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Liz Fenwick

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

‘Je houdt je mond hierover.’

Hij draaide zich om en ik zag wie er onder hem lag.

Mijn lichaam begon te trillen. Ik deed mijn mond open, maar de woorden wilden niet komen, terwijl ik keek hoe ze haar kleren aantrok. Hij bleef in bed liggen met een laken over zijn naakte lijf. Het beeld stond op mijn netvlies gegrift. Het speelde zich steeds opnieuw af toen ze zonder iets te zeggen en zonder me een blik waardig te keuren langs me liep. Het laatste wat ik zag was het vriendschapsbandje om haar enkel.

DEEL 1

*Hebe**juni 2015*

Het strand onder ons ligt er verlaten bij en we beginnen aan de wandeling naar beneden. Jouw opwindning over je nieuwe projectvoorstel uit zich in je woorden, en het werkt aanstekelijk.

‘Je moet ze de kracht van de metafoor laten zien. Niemand doet dat beter dan Donne.’ Ik kijk je aan en je glimlach straalt. ‘*Doch niets vervalt geheel tot niets.*’ Ik haal adem. ‘*Zoals geen plaats volledig ledig is...*’ De rest weet ik niet meer en ik struikel. Je pakt mijn hand vast en geeft hem een kneepje, laat niet los. Opnieuw begin ik te twijfelen.

Het geluid van een klok wordt megedragen op de bries. Er staat hier een kerk in het zand die we net niet kunnen zien. Voor ons schittert het water een schokkend turkoois. Ik aarzel, toch lopen we verder in de richting van de zee, openlijk hand in hand. Ik ben hier niet eerder met je geweest. Negen jaar heb ik je weggehouden van iets wat zo’n groot deel van me uitmaakt. Misschien was het een roekeloos besluit om te komen, maar ik hoop dat we hier in dit afgelegen deel van The Lizard onzichtbaar kunnen zijn. Dat we gewoon ‘ons’ kunnen zijn... voordat dat er niet meer is.

Het pad houdt op. Zonlicht weerkaatst op de natte stenen. Het heldere water, blauw en groen, schittert als een juweel en doet pijn aan mijn ogen, terwijl de bries het oppervlak beroert. Jij bent nooit eerder in Cornwall geweest en ik zie de verbazing op je gezicht.

‘Ik zei toch dat het hier mooi was.’

Je kijkt me aan. ‘Ja, maar dat was een leugen.’

Ik houd mijn hoofd schuin en bestudeer je. ‘Ik heb niet tegen je gelogen.’ Maar ik weet ook dat ik je niet alles heb verteld. Ik wend mijn blik af. Hoeveel langer zal ik weten wat ik je wel en niet heb verteld?

‘Wel waar.’

Ik ril en kijk de andere kant op. Ik zie je hand die wuift alsof hij het strand streelt en ik kijk je weer aan.

‘Dit is niet mooi... het is zo veel meer dan dat. Het is bijna te schitterend.’

Ik lach en sla mijn armen om je heen. We zijn alleen, slechts een zeemeeuw houdt ons gezelschap. De vrijheid om samen met jou weg te zijn is bedwelmend. De junizon schijnt op ons neer en even sta ik mezelf toe te vergeten dat dit helemaal niet goed is. Ik kus je, trek me dan los en ren als een kind door het zand. De zee slaat tegen de pijpen van mijn spijkerbroek en je rent met me mee, tot we bij de rotsen zijn die het eind van het strand markeren. Je tilt me op en zwaait me in het rond tot we samen in het natte zand vallen.

‘Ik hou van je, Hebe Courtenay.’

Ik wil iets zeggen, wil je het zwijgen opleggen, maar je legt een vinger tegen mijn lippen.

‘Ik weet dat je het niet wilt horen, maar ik ga het van de daken schreeuwen. Ik wil dat de hele wereld het hoort.’ Je staart in mijn ogen en ik zie al jouw liefde voor mij daar weerspiegeld. ‘Ik, Rory Crown, hou van je!’ Je trekt me overeind. ‘Ik hou van je!’ Je schreeuwt het naar de kliffen, draait je dan naar de zee en roept het opnieuw.

Ik kijk om me heen, wil het liefst wegrennen. Er is niemand en ik sta veilig in je armen. Jij en ik, we zijn even geen onderdeel van de wereld. Het maakt niemand uit wie we zijn of waarom we samen zijn. Hier en nu kan ik doen alsof we normaal zijn.

Ik ben slaperig van de wijn en de warmte van het houtvuur. Overdag is het warm door de felle zon, maar ’s avonds is het koud. Ik ril en je kijkt op van je computer. Ik zou ook moeten werken, maar kan me niet concentreren. De dokter heeft gewaarschuwd dat dat steeds vaker zal gebeuren. Ik ben op dit moment te moe om ertegen te vech-

ten, maar het moet. Zie jij de verandering in mij, vraag ik me af, of lijkt alles logisch... omdat ik het nu weet?

‘Wil jij dit stuk tekst even voor me bekijken?’ Je staat op en brengt me je laptop. ‘Ik weet niet of het beknopt genoeg is of dat de wijn mijn woorden beïnvloedt.’

Met een glimlach pak ik mijn leesbril. Je hebt de tekst oranje gemaakt, zodat ik weet wat ik moet bekijken. Ik kijk naar je op, maar je staart in het vuur. De vlammen zijn biologischer, maar ik dwing mezelf je woorden te lezen. Maar hoe vaak ik ze ook lees, hun betekenis ontgaat me. Ik pak de laptop wat steviger vast, probeer mijn hersenen tot actie te dwingen, maar ze weten niets te maken van je zinnen. Het komt vast door de wijn. Het moet de wijn wel zijn.

Je gaapt en ik doe hetzelfde. ‘Heb jij er ook moeite mee?’ Je pakt de computer uit mijn handen. ‘Laten we er morgen maar met een frisse blik naar kijken.’ Je klapt de laptop dicht en steekt je hand uit. ‘Kom.’

Ik pak hem vast en denk aan de dag, bijna negen jaar geleden, dat je in mijn leven kwam.

Kom, vrouwe, kom, mijn kracht tart alle rust.

Net op dat moment ging de deur open en jij kwam binnen. ‘Sorry.’

Mijn adem stakte. Je donkere haar viel in krullen in je nek. Je had brede schouders, maar nog niet helemaal die van een man. Het was alsof Thomas Grylls uit het portret aan mijn muur was gestapt en in een spijkerbroek en grijs t-shirt mijn collegezaal was binnengelopen. Even deed ik mijn ogen dicht. Ik zou door jou geen knikkende knieën van wellust moeten krijgen. Ik had meer dan genoeg aantrekkelijke jongemannen gezien en geen van allen had me er ooit toe verleid die grens te overschrijden.

Maar jij.

‘Sorry. Ik had mezelf buitengesloten en moest wachten tot de conciërge me binnen kon laten.’

Je stem had een licht Schots accent.

‘We zouden net beginnen.’

Je knikte en ging vooraan zitten.

‘Zoals ik dus zei...’ Ik wierp een blik op jou, maakte de zin niet af en begon papieren uit te delen. ‘Voordat we beginnen is hier de leeslijst en de volgende opdracht.’ Je hand raakte de mijne toen je de papieren aanpakte. Ik verstijfde, kon je amper aankijken. Mijn blik viel op je mond. Je volle lippen krulden iets omhoog alsof je wist wat ik voelde.

Ik draaide me om, pakte het boek en sloeg het open. ‘Wie wil Donnes Elegie XIX “Bij het slapengaan van mijn vrouw” voordragen?’

Stilte. Er werden bezorgde blikken gewisseld, totdat jij je hand opstak en naar je medestudenten keek. ‘Ik wel.’ Je glimlachte.

‘Kom, vrouwe, kom, mijn kracht tart alle rust,

In mij geen slaap, maar ’n kaper op de kust.’

De woorden rolden van je tong en ik klampte me aan de rand van het bureau vast. De vrouwen in de groep waren al even betoverd als ik. Je ging verder.

‘De strijder strijdt in mij, van u verrukt,

De strijder moegestreden gaat gebukt.

Het rijglijf vlot terzij gelegd, de hemel zij onthuld

Die schuilhield, van ’t glinst’rend spansel is vervuld.

Het borstschild sprankelt in het avondlicht

Dat nijv’re dwazen neemt het zicht.

Ontstrengel nu en naar de sponde schrijd,

De klokke zegt me van u: het is bedtijd.’

Hoorbare zuchten haalden me uit mijn trance. Lieve god, naar jou luisteren was alsof Thomas Grylls in levenden lijve was verschenen. Zo’n scène had ik een paar dagen geleden nog geschreven, waarin Thomas alleen was met zijn verloofde Lucia en hij haar langzaam uitkleedde en aanbad met kussen. Ik begon te blozen, ging met mijn rug naar de studenten staan en keek uit het raam naar de septemberochtend. Zonnebloemen hebben zich opgericht naar de brandende hitte van de zon.

‘Die rijzen ons’ haren te berge maar deze ons vlees overeind,

Vrij spel aan mijn zwervershanden, naar het wonder

Naar voren, achter, tussen, boven en van onder.

O mijn Amerika! Mijn onontgonnen land,

Mijn koninkrijk, 't veiligst door slechts één man bemand.'

Je voordracht was zo geofend als die van een acteur. Je timbre streefde elk woord. Vleselijke lusten kwamen opnieuw tot leven. Ik wilde dat je stopte, maar ook weer niet.

'Er rust geen straf, want onschuld heerst. Dit strekt

Tot onderricht: ben ik eerst naakt; want zeg me dan,

Waarom ge u bedekt, meer dan een man?'

'Dank je... ' Ik kon niet meer dan stotteren. Toen ik naar je keek, verdween de rest van het lokaal. Je blik ontmoette de mijne. Je glimlachte verontschuldigingend en schudde toen je hoofd.

'Sorry.' Ik schraapte mijn keel. 'Tijd om de magie van Donnes woorden achter ons te laten en in de harde realiteit van de zeventiende eeuw te duiken.'

Je niest en opeens sta ik weer in deze afgelegen oude cottage en niet in een stoffige collegezaal voor twintig wachtende studenten. Ik kruip naast je in bed en haal herinneringen op nu het nog kan. Ik trek je dicht tegen me aan en val bij het geluid van je hartslag in slaap.

*Lucy**26 september 2016*

‘*H*allo.’ Een stem fluisterde achter Lucy en een hand gleed langs haar onderrug. Ze huiverde. Ed. Ze bracht de camera voor haar gezicht om haar blozende wangen te verbergen. Ze moest rustig blijven. Ze mocht zich niet door hem laten afleiden van haar werk.

Door het zoekvenster zag ze een parlements lid staan praten met een van de jonge vrijwilligers van de liefdadigheidsinstelling tegen analfabetisme. Het geluid van de sluiters stond uit en Lucy wist de beelden vast te leggen zonder dat ze iets in de gaten hadden. Dat werkte het best. Ze zag de realiteit, maar creëerde een illusie. Geen valse, maar wel een veranderde realiteit. De discussie tussen de twee was verhit, maar toen ze de twintig beelden die ze kort na elkaar had genomen bekeek, zag ze dat ze een stralende glimlach had vastgelegd. De tiener had een punt gescoord, naar zonder de context leek het charmant, niet triomfantelijk.

Alle jonge vrijwilligers hadden vóór de komst van de gasten een vrijwaringsformulier ondertekend. Iedereen wilde graag bewustwording creëren voor het goede doel, net als Lucy. Vandaag werkte ze geheel belangeloos. Ze wist hoe moeilijk lezen was voor iemand die dyslectisch was, en zij had dan nog het voordeel gehad dat ze op de beste scholen had gezeten.

Het meisje dat ze had gefotografeerd was achttien en boos. Jarenlang hadden mensen haar als dom bestempeld, maar dat was ze absoluut niet. Dat had Lucy gemerkt toen ze daarstraks met haar had gesproken. De tiener had haar emoties als een tatoeage op haar voorhoofd

staan. Maar op de foto zag ze er heel lief uit. Lucy wist hoe het echt zat. Het zou niet lang duren voordat het meisje de les leerde die alle vrouwen op een gegeven moment leerden: hoe ze hun emoties voor de wereld moesten verbergen. Nog een jaar of twee en ze had de boosheid weggestopt. Hij zou er wel zijn – maar onzichtbaar – en hij zou alles wat ze deed aansturen, alleen zou ze zelf niet meer beseffen dat haar handelen werd gedreven door haar boosheid. Lucy slaakte een zucht.

Daisy, een oude schoolvriendin, stond bij het raam. Haar gezicht was het toonbeeld van medeleven, terwijl ze luisterde naar een oudere man. Lucy bracht hen in beeld en zorgde ervoor dat Daisy er op haar best uitzag. Het doel was om anderen aan te moedigen geld te doneren en deel uit te maken van iets goeds. Hoewel dit in veel opzichten leek op het werk dat ze voor tijdschriften deed – het in pixels vastleggen van het mooie en soms minder mooie – gaven de jongeren deze gelegenheid een interessante kant. Dit verhaal moest verteld worden, en dat was de uitdaging. Het ging hier niet om mensen die een nieuw product lanceerden of alleen maar plezier maakten. Voor de verandering was dit een verhaal dat Lucy graag wilde vertellen.

Ze glipte ongemerkt tussen de gasten door, liet zich niet bij het gesprek betrekken. Het zou zo gemakkelijk zijn om te stoppen en te praten. Ze kende deze mensen en zij kenden haar. Ze was bij meer dan genoeg van dit soort gelegenheden geweest als een van hen, zonder camera in haar hand. Maar ze was er veel liever met camera.

Als professioneel fotograaf was ze de afgelopen negen jaar een meester geworden in het nemen van het mooie plaatje, zelfs al vormde dit bij sommige onderwerpen een uitdaging. Mensen vertrouwden erop dat zij de volmaakte foto nam, of op z'n minst een foto waarop ze er niet slechter uitzagen. Ze begreep hoe de wereld werkte. Het hoefde tegenwoordig niet echt te zijn, zolang het er maar goed uitzag.

Ze zag mevrouw Talworth samen met de prinses bij het raam staan en legde het beeld vast. Die foto, in de middagzon die de highlights van mevrouw Talworth accentueerde, zou de opvallendste in de roddelbladen worden en zou morgen misschien wel de krant ha-

len. Met de gouden gloed die ze perfect had getimed, zag de vrouw er zeker tien jaar jonger uit, en de prinses was de klassieke schoonheid die ze altijd was.

‘Lucy, lieverd.’

Ze liet haar camera zakken toen de redactrice van een chic blad bij haar kwam staan.

‘Je hebt zo langzamerhand toch wel wat je nodig hebt, zodat je kunt stoppen en kunt genieten?’ De vrouw glimlachte. ‘We hebben in geen tijden lekker gebabbeld. Met wie deel jij tegenwoordig het bed?’

‘Als je de foto’s morgenochtend wilt, is er geen tijd voor roddels.’ Lucy keek op haar horloge. Ze was nog een tijd bezig met de postproductie en moest vanavond de beste opsturen.

‘Dat is waar.’ De redactrice nam een slok champagne. ‘Dan zie ik je dit weekend wel.’

Lucy fronste en nam in gedachten haar agenda door. Had ze een bruiloft? Het was niets voor haar om een klus te vergeten.

‘Bij je ouders.’

Lucy rolde met haar ogen en knikte toen. Een weekend met haar familie in de Cotswolds was nou net waar ze geen zin in had. Waarom had ze ja gezegd? Emotionele chantage. Haar broer Michael was jarig. ‘Vergeten.’

Ed liep achter haar langs en stopte haar een stukje papier toe. Hij verafschuwde de meeste mensen hier, maar wist dat het belangrijk was om de liefdadigheidsinstelling zichtbaar te steunen.

De redactrice slenterde in de richting van de prinses en Lucy vluchtte naar het toilet. Snel deed ze de deur achter zich op slot en vouwde het papiertje open. Ze had Ed de hele week niet gezien. Meestal was dat precies wat ze wilde, een man die beperkt toegankelijk was. Geen emotionele eisen, alleen geestelijke en lichamelijke stimulatie. Voor haar, maar niet van haar. Kortom, Lucy wilde het onmogelijke en had dat gevonden bij een getrouwde man. De ironie ontging haar niet.

Sheila is naar haar moeder. Acht uur bij mij thuis. Neem de achtergang. x

Ze spoelde het briefje door het toilet, want je kon niet voorzichtig genoeg zijn. Het was nu vijf uur. Eerst moest ze werken en dan was hij haar beloning wegens goed gedrag.

Lucy's maag knorde. Bij dit soort gelegenheden had ze nooit tijd om te eten, dat was balen. Ze wierp een blik op haar horloge, overwoog om nog even een broodje te halen, maar was al laat. Ze hoopte maar dat Ed eten in huis had, al betwijfelde ze het. De vorige keer had ze het met beschimmeld brood en een fles champagne moeten doen. Zijn vrouw was niet erg van het huishouden – of van het huwelijk, als ze hem moest geloven.

Toen ze aan de achterkant van het gebouw stond, stuurde ze hem een appje. Haar lege maag reageerde op de stank die uit de vuilnisbakken kwam. Ze hield van deze los-vaste relatie, maar de geheimzinnigheid begon zijn aantrekkelijkheid te verliezen. Net toen ze misselijk begon te worden, verscheen Ed bij de achterdeur en liepen ze in stilte de trap op. Eenmaal binnen greep hij haar vast en Lucy liet de hartstocht in zich opwellen en probeerde haar honger te negeren. Terwijl Ed aan haar blouse trok, keek ze of er iets te eten op het aanrecht lag, wat fruit of iets dergelijks. Meer dan een fles wijn was er niet. Het enige wat de lege ruimte ontsierde was een kalender aan de koelkast waarop een aantal dagen rood omcirkeld was.

Haar maag rommelde.

‘Trek?’ Hij liet zijn hand over haar billen glijden.

‘Ja.’

‘In mij, hopelijk.’

Ze lachte. Zijn ego kende geen grenzen. ‘In eten.’

‘Ik laat straks wel wat bezorgen.’ Hij beet zachtjes in haar nek.

‘Ja.’ Dat had ze vaker gehoord, maar hij deed het nooit. Misschien was het te intiem om samen voor de buis te eten. Haar rok viel op de grond en ze bracht haar gezicht naar het zijne en kustte hem. Zijn lippen verstrakten, hij trok zich terug en ging haar voor naar de slaapkamer.

Hij dacht maar aan één ding en Lucy klaagde niet. Hij verlangde

naar haar. Dat was duidelijk. Toen ze op bed viel, zag ze *De Vijf en de spooktrein* op het nachtkastje liggen. Waarom las hij dat in vredesnaam? Terwijl haar lichaam begon te reageren, lag ze in gedachten in een vochtige tent in Devon, of was het Wales? Ze wist het niet meer.

Ed rolde van haar af, stak een sigaret op en keek op zijn telefoon. Roken paste niet bij de smetteloze toestand van het appartement. Alles stond waar het hoorde, op hun kleren op de grond na. Op de ladekast stond een zwart-witfoto van Ed en Sheila bij de burgerlijke stand. Ze waren nu tien jaar getrouwd. Wat had het ze opgeleverd?

‘Je gelooft nooit wat Sheila me appte toen ze op hoge poten de deur uit was gestormd en naar haar moeder was gegaan.’

‘Waarschijnlijk niet, maar vertel eens.’ Lucy strekte haar benen en deed haar best om er niet aan te denken dat ze naakt in Sheila’s bed lag.

‘Dat ze alleen maar bij me bleef vanwege mijn carrière.’

Lucy fronste haar wenkbrauwen. ‘Nou ja, dat heb je me verteld toen we elkaar net kenden.’

Hij draaide zich naar haar toe. ‘Serieus?’

Ze knikte. ‘Ja, je zei dat jullie huwelijk zo goed als over was, maar dat het politiek voordelig was.’

Hij grijnsde. ‘Dat is zo.’ Hij drukte zijn sigaret uit. ‘Daarom heb ik jou nodig. Je bent slim, beeldschoon, wilt niets van me... en je bent geweldig in bed.’

‘Die eerste drie weet ik zo net nog niet, en zelfs dat laatste...’ Ze liet haar hand over zijn borst glijden.

‘O, jawel.’ Hij kuste haar. ‘Dat is nog iets wat ze niet snapt.’

Ze liet haar hand verder omlaagglijden. ‘O?’

‘We hebben in geen jaren gevreeën.’

Lucy kon het zich niet voorstellen. ‘Arme jij.’

‘Ja, hè?’ Hij duwde zijn neus in haar hals. ‘Heb meelij. Ik word verwaarloosd door mijn vrouw die niet van me houdt.’

‘Ik hou anders ook niet van je.’

‘Maar jij verlangt in elk geval naar me.’

Lucy kuste hem en liet hem zien dat dat waar was.

*Hebe**26 september 2016*

De wachtkamer was leeg. Hebe sloeg haar enkels over elkaar en deed ze toen weer van elkaar. Ze keek of ze haar notitieboek in haar handtas had, zette de tas naast zich en sloeg haar enkels weer over elkaar. Ze trok haar jurk over haar knieën en zag toen een *Country Life* op het tafeltje naast zich liggen. Ze pakte het, bladerde erdoorheen en keek naar de huizen. Opeens bleef haar hand hangen. Helwyn House. Ze gleed met haar vingers over de bladzijde. *Te koop via veiling*. De noordzijde met de karakteristieke loggia keek haar aan. Ze kende het zo goed. Verlangen. Ze keek op. De receptioniste zat niet op haar plek. Ze scheurde de bladzijde eruit en liet hem in haar tas glijden.

‘Mevrouw Courtenay, u bent aan de beurt.’

Ze stond op en trok haar jurk recht. Dit werd niet leuk, ook al deed ze graag alsof het anders was. Toen ze de spreekkamer binnenliep, zag ze dokter Phelps bij het raam staan. Hij draaide zich om en glimlachte. Was dat een goed teken?

‘Ga zitten.’ Hij liep naar zijn bureau.

Ze zou willen dat hij ging zitten, maar in plaats daarvan liep hij weer naar het raam met een stapel papieren in zijn hand. Dat was niet goed. Sommige dingen lukten haar al niet meer, maar ze was nog prima in staat om lichaamstaal te interpreteren.

‘Je onderzoeksresultaten laten een aanzienlijke verslechtering zien.’

Hebe pakte haar notitieboek en schreef *verslechtering* op.

‘Ik weet dat dit je niet verbaast, want je gaf al aan dat je het zelf hebt gemerkt.’

Ze knikte.

‘We hebben in het verleden gesproken over je plannen voor wanneer de ziekte zou verergeren.’

Ziekte verergert, schreef ze op.

‘Wat voor zorg heb je geregeld?’

Ze keek naar hem op en fronste. Dat stadium hadden ze toch zeker nog niet bereikt?

‘Je neemt nooit iemand mee en toch raad ik je dat al vanaf onze eerste afspraak aan.’

‘Dat wil ik niet.’

Hij schraapte zijn keel. ‘Hebe, dit laat duidelijk zien dat je besluitvorming wordt aangetast en dat dat proces al enige tijd gaande is.’

Ze klemde haar lippen op elkaar.

‘Je zult straks hulp nodig hebben.’

Ze liet de woorden tot zich doordringen, terwijl ze ze opschreef. *Hulp nodig*.

‘Is het niet vandaag, dan is het wel in de nabije toekomst.’ Hij liep naar zijn bureau en ging zitten. ‘Beloof me dat je bij je volgende afspraak iemand meeneemt.’

Ze knikte, schreef alles op wat hij zei, maar dacht er verder niet over na. Over een paar dagen werd Helwyn House geveild. Ze ging het kopen. Er waren dingen die ze moest doen.

‘Hebe, heb je opgeschreven wat ik net zei?’

Ze keek in haar notitieboek. *Helwyn House kopen*. ‘Ja.’

‘Goed.’ Hij schoof wat papieren over het bureau. ‘Zoals je kunt zien, is er een duidelijke afname op het cognitieve vlak.’

De lijntjes liepen steil omlaag. Ze had het gevoeld. ‘Hoelang nog?’

‘Wat bedoel je?’

‘Hoelang nog tot ik niet meer weet wie ik ben, tot ik anderen niet meer ken.’

Hij stak zijn handen in de lucht. ‘Als we naar de tijdslijn kijken sinds je eerste afspraak...’ Hij wees naar het beginpunt op de grafiek.

‘Als het in dit tempo afneemt, heb je mogelijk nog zes maanden goed cognitief vermogen, maar misschien niet eens zo lang.’

Hebe keek naar haar notitieboek.

Helwyn House kopen.

‘Je gaat al jaren achteruit.’

‘Jaren? Hoeveel?’

‘Als ik moet schatten, als ik kijk naar hoe je nu bent, tien jaar. Maar je hebt je aangepast. Dat kun je niet blijven volhouden. Je hebt hulp nodig.’

‘Ja, dank je.’

‘Laten we je volgende afspraak over een maand plannen.’ Hij schikte de stapel papieren en schoof ze in een map die hij dichtsloeg.

‘Goed.’

‘Vergeet niet iemand mee te nemen.’ Hij stond op. ‘Dat is belangrijk, Hebe.’

‘Weet ik.’ Ze glimlachte. ‘Dank je.’

Ze liep de deur uit en bleef bij de receptie even staan. Op de tafel naast de stoel lag het tijdschrift waar ze de bladzijde uit gescheurd had. Ze wist wat ze ging doen.

‘Kan ik u helpen, mevrouw Courtenay?’

‘Ja. De afspraak van volgende maand gaat niet lukken. Wil je die afzeggen, dan bel ik als ik mijn agenda bij de hand heb.’

‘Natuurlijk. Wilt u dat ik u daar telefonisch aan herinner?’

Er gleed een glimlach over Hebes lippen. ‘Nee, ik heb er een aantekening van gemaakt. Dank je wel.’ Snel liep ze de deur uit, de trap af, de septemberzon in, en probeerde zich te herinneren wat ze vandaag nog meer op het programma had staan.

Hebe keek naar haar pols. Ze had haar horloge niet om en wist niet meer waar ze het had afgedaan. Ze kende dit restaurant niet, met de witte tafelkleden en de flikkerende kaarsen. De stoel tegenover haar was leeg. Rory. Was hij laat of was zij vroeg? Vandaag was speciaal, maar ze wist niet meer goed waarom. Het was het feest van de heilige Colmán Elo, Ier. Maar dat zou hij niet weten.

Hij had erover zitten zeuren aan de telefoon en had briefjes op de koelkast, de deur en de badkamerspiegel geplakt. En hij had gemaild. Kennelijk was ze hun afspraak vorige keer vergeten. Dat zou het verklaren.

Hij kon elk moment komen. Ze pakte haar lippenstift, werkte haar lippen bij en keek op haar telefoon of ze berichten had. Het was precies zeven uur. Ze was vroeg. Hij was niet laat. Ze pakte haar notitieboek uit haar tas.

Aantekeningen doktersafspraak.

Verslechtering.

Dat wist ze...

Sombere prognose.

Waarom was ze überhaupt gegaan? Kon ze niet beter in onwettendheid leven? Maar ze was niet onwetend; ze had het willen... ze had iets gewild. Ze kwam er nog wel op, waarschijnlijk als ze niet meer wist waarom ze naar het woord had gezocht. Ontkennen. Dat was het. Ze moest iets doen, maar wist niet goed wat. Het einde dat haar te wachten stond was zo somber dat ze blij was dat ze zich er tegen die tijd niet bewust van zou zijn. Maar hoe zat het met de anderen die er getuige van waren?

Ze sloeg het notitieboek dicht en stopte het in haar tas. Daar vond ze een opgevouwen bladzijde uit *Country Life*. De laatste keer dat ze dat tijdschrift had gelezen, had haar zus op de voorpagina gestaan, dertig jaar geleden... of was het meer, of misschien minder? Ze deed haar ogen dicht, probeerde te bedenken hoe haar zus ook alweer heette, maar kon er niet op komen, alsof het op het puntje van haar tong lag, zoals zo veel andere dingen.

Ze streek de bladzijde glad. De loggia. Er was maar één huis met die architectuur in Cornwall. Helwyn House, het huis van Thomas Grylls, minnaar, held, monarchist, voorbeeldig Cavalier.

Haar telefoon lichtte op.

Onderweg. x

Mooi. Ze ging hier niet graag weg zonder te eten. Daarom waren ze hier per slot van rekening. Ze keek weer naar het papier en liet

haar vingers eroverheen glijden. Ze kende de details zo goed. Ze had zo veel over dit huis geschreven en was er zo vaak geweest, met als doel om het in woorden te kunnen vatten... ongrijpbare woorden, nu meer dan ooit. Vroeger waren het vrienden en gereedschap geweest. Nu waren het dingen die ze kwijtraakte of waar ze over struikelde.

De veiling van Helwyn Huis zal plaatsvinden op 30 september 2016.

Ze moest het kopen. Dan kon ze het portret van Thomas Grylls terugbrengen naar de plek waar het hoorde. Dat zou perfect zijn, het volmaakte einde, zelfs. Bijna zo goed als dat van haar moeder. Cornwall.

Ze keek op en zag een aantrekkelijke man met de gastheer staan praten. Hij had bloemen bij zich. Rode rozen. Ze kende hem. Ze fronste haar wenkbrauwen. Het was 26 september. Ze duwde een lok haar achter haar oor en vroeg zich af wat er zo bijzonder was aan die datum. De aantekeningen, de bloemen, ze betekenden iets. Had ze tijd om haar agenda te pakken? Dan kon ze zien wat er zo belangrijk was aan vandaag, maar hij kwam al glimlachend op haar af. Rory. Haar hart ging tekeer.

‘Hebe.’ Hij kuste haar en gaf haar de bloemen. ‘Gefeliciteerd, lieverd, wat heerlijk om al die tijd van jou te mogen houden.’

Ze knipperde met haar ogen en er schoot een herinnering door haar hoofd. Te snel. Hij was weg voordat ze hem kon grijpen. Ze kuchte, wenste dat haar hersenen niet langer belangrijke feiten voor haar verborgen hielden.

Ze waren al een tijd samen. Maar ze had geen idee hoelang deze aantrekkelijke man tegenover haar al haar minnaar was. De ober bracht een fles prosecco. Ze schrok toen de kurk knalde; haar gedachten gleden naar Rory’s nette handen. Een linnen overhemd, blauw. Een jasje, bruin.

Ze keek naar haar eigen handen. Er zat een ouderdomsvlekje onder de knokkel van haar ringvinger, maar ze droeg geen ringen.

‘Hoe was jouw dag?’ Hij keek haar ingespannen aan.

‘Saai.’ Ze glimlachte en hief haar glas. ‘Gefeliciteerd.’

‘Ja, proost.’

Hun glazen klonken tegen elkaar en weer kwam en ging een herinnering. Ze kreeg een beetje genoeg van het najagen van deze vluchtige dingen. Waarom bleven ze niet stilstaan? ‘En de jouwe?’

Zijn telefoon lichtte op en ze zag hoe hij de woorden las. Wie appte hem? Haar adem stakte toen jaloezie de wijn in haar mond wrang maakte.

‘Niets nieuws, alleen weer een nieuwe lichtung eerstejaars en een vergadering met een veelbelovende studente in haar laatste jaar.’

Ze ging rechtop zitten. Waarom knaagde die terloopse opmerking aan haar?

Hij richtte zijn aandacht weer op haar. ‘Jij begint morgen, toch?’

Ze slikte. Ja? Ze had vandaag geen les gegeven, voor zover ze zich kon herinneren. Ze knikte en nam nog een slok. Misschien konden de bubbels de wolken in haar hoofd verdrijven.

‘Waar heb je zin in?’ Hij stak zijn arm over tafel uit en raakte haar hand aan. ‘Je eet de laatste tijd niet veel.’

Dat was waar. Als hij niet bij haar was, nam ze er de moeite niet voor, en de laatste tijd was hij niet veel bij haar geweest. Haar kleren hingen allemaal los om haar lijf. ‘Kies jij maar iets.’ Ze glimlachte.

‘Ook goed.’ Hij slaakte een diepe zucht.

Was hij boos? Het deed er niet toe. De wijn steeg naar haar hoofd. Ze wist niet meer of ze vandaag al had gegeten. Ze schoof met haar voet onder tafel en wreef over zijn enkel. Hij keek op. Er zaten kraaienpootjes rond zijn ogen. Die kon ze zich niet herinneren, maar ze verlangde ernaar ze aan te raken.

‘Heb je tijd om mijn nieuwste artikel te lezen voordat ik het inlever? Vanavond niet, natuurlijk.’ Hij keek haar met een glimlach aan.

Ze keek omlaag. Waarom vanavond niet? O, natuurlijk. Ze waren tien jaar samen. Ze zouden eten, dan naar zijn huis gaan en vrijen. Geen tijd om te lezen.